

Anonymiseret version

Oversættelse

C-489/20-1

Sag C-489/20

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

2. oktober 2020

Forelæggende ret

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauen)

Afgørelse af:

30. september 2020

Appellant:

UB

Appelindstævnt:

Kauno teritorinė muitinė

Forvaltningsretlig sag [udelades]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(Litauens øverste forvaltningsdomstol)

KENDELSE

30. september 2020

[Udelades]

En afdeling ved Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauens øverste forvaltningsdomstol) [udelades] [dommernes navne] har i et retsmøde afholdt i henhold til den skriftlige appelprocedure behandlet den forvaltningsretlige sag vedrørende den appel, som appellant UB har iværksat til prøvelse af dom afsagt af Vilniaus apygardos administracinis teismas (appeldomstol i forvaltningsretlige

sager, Vilnius) den 30. oktober 2018 i den forvaltningsretlige sag vedrørende søgsmålet anlagt af appellanten, UB, mod den appelindstævnte Kauno teritorinė muitinė (det regionale toldkontor i Kaunas) (berørt tredjepart – Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (tolddepartementet under finansministeriet, Litauen) med påstand om ophævelse af visse afgørelser.

Afdelingen

har fastslået følgende:

I.

1. Den foreliggende sag vedrører en skattetvist mellem appellanten, UB (herefter »appellanten«), og den appelindstævnte, Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (tolddepartementet under Republikken Litauens finansministerium, herefter »tolddepartementet«) * vedrørende afgørelse nr. 8PM190020 truffet af Kauno teritorinė muitinė (det regionale toldkontor i Kaunas) den 21. marts 2018 om beregning af toldskyld (herefter »den omtvistede afgørelse«), i henhold til hvilken appellanten skulle betale punktafgift og merværdiafgift (moms) ved indførsel ud over morarenter af de nævnte afgifter.

Retsgrundlag. EU-retten

2. Artikel 79 (med overskriften »Toldskyld, der opstår som følge af en manglende efterlevelse«) i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (herefter »EU-toldkodeksen«) bestemmer bl.a. i stk. 1, litra a), at »[f]or så vidt angår varer, der er importafgiftspligtige, opstår der toldskyld ved import ved manglende overholdelse af [...] en af forpligtelserne i toldlovgivningen ved import af ikke-EU-varer i Unionens toldområde [...]«.
3. Af EU-toldkodeksens artikel 124 (med overskriften »Ophør«) fremgår det af stk. 1, litra e), at »[...] toldskylden ved import eller eksport [ophører] på en af følgende måder: [...] når import- eller eksportafgiftspligtige varer konfiskeres eller beslaglægges og samtidig eller senere konfiskeres [...]«.
4. Toldkodeksens artikel 198 (med overskriften »Foranstaltninger, som skal træffes af toldmyndighederne«), stk. 1, litra a), er affattet således: »Toldmyndighederne træffer alle nødvendige foranstaltninger, herunder konfiskering og salg eller tilintetgørelse, for at bortskaffe varer [...] hvis en af forpligtelserne i toldlovgivningen med hensyn til at føre ikke-EU-varer ind i Unionens toldområde ikke er opfyldt, eller varerne er blevet unddraget toldtilsyn [...]«.

* – Oversætters bemærkning: Det indledende afsnit i den litauiske tekst nævner Kauno teritorinė muitinė som appelindstævnt og betegner Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos som berørt tredjepart. Efter en forespørgsel til den nationale domstol har denne bekræftet, at den appelindstævnte faktisk er Kauno teritorinė muitinė. Den nationale domstol har imidlertid ikke fremsendt en berigtiget udgave af den oprindelige teksts præmis 1.

5. Artikel 2, litra b), i Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF (herefter »punktafgiftsdirektivet«) bestemmer, at »[p]unktafgiftspligtige varer pålægges punktafgift på tidspunktet for [...] deres indførsel i Fællesskabets område«.
6. »Punktafgiften forfalder ved overgangen til forbrug og i den medlemsstat, hvor denne finder sted« (Punktafgiftsdirektivets artikel 7, stk. 1).
7. Af punktafgiftsdirektivets artikel 7, stk. 2, fremgår det bl.a., at »[i] dette direktiv forstås ved »overgang til forbrug« et af følgende: [...]
 - d) når punktafgiftspligtige varer indføres, herunder uretmæssigt, medmindre de punktafgiftspligtige varer umiddelbart efter indførslen henføres under en afgiftssuspensionsordning.«
8. Det fremgår af artikel 2, stk. 1, litra d), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (herefter »momsdirektivet«), at »[f]ølgende [transaktion] er [momspligtig]: [...] indførsel af varer.«
9. »Afgiftspligten indtræder og afgiften forfalder på det tidspunkt, hvor varer indføres.« (Momsdirektivets artikel 70)

Retsgrundlag. National ret

10. I artikel 93 (med overskriften »Ophør af afgiftspligt«) i Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymas (Republikken Litauens lov om skatte- og afgiftsforvaltning) (som ændret ved lov nr. IX-2112 af 13.4.2004) hedder det i stk. 2, nr. 3), at »enhver forpligtelse vedrørende afgifter, der forvaltes af toldmyndighederne, ligeledes ophører [...] hvis varerne tilbageholdes *på tidspunktet for deres ulovlige indførsel* og samtidig eller senere beslaglægges.«
11. Med henblik på at imødegå en ændring i den nationale lovgivers holdning med hensyn til tidspunktet for ophør af forpligtelsen til at betale punktafgifter og importmoms bemærkes det, at artikel 93, stk. 2, i lov om skatte- og afgiftsforvaltning [udelades] blev ophævet den 1. januar 2017, og at følgende nationale bestemmelser, der bl.a. blev vedtaget henset til EU-toldkodeksen, trådte i kraft:
 - artikel 20, stk. 2, i Lietuvos Respublikos akcizų įstatymas (Republikken Litauens lov om punktafgifter) (som ændret ved lov nr. XII-2696 af 3.11.2016), hvori det hedder, at »forpligtelsen til at betale told ophører tilsvarende i de tilfælde, der er omhandlet i EU-toldkodeksens artikel 124, stk. 1, litra d)-g) [...]«
 - artikel 121, stk. 2, i Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymas (Republikken Litauens lov om merværdiafgift) (som ændret ved lov nr. XII-2697 af 3.11.2016), der bestemmer, at »[f]orpligtelsen til at betale importmoms til

toldvæsenet ophører tilsvarende i de tilfælde, der omhandles i EU-toldkodeksens artikel 124, stk. 1, litra d) -g) [...]«.

Relevante faktiske omstændigheder

12. Appellanten, der handlede som en del af en gruppe af medskyldige, organiserede ulovlig indførsel (smugleri) af punktafgiftspligtige varer fra Hviderusland til litauisk område – den 22. september 2016 blev 6 000 pakker cigaretter (herefter »de omhandlede varer«) på et afsides sted kastet over landegrænsen og opsamlet. Det motorkøretøj, der transporterede disse varer inden for litauisk område, blev efterfølgende standset med magt af grænsevagterne, og de cigaretter, der blev fundet i køretøjet, blev beslaglagt.
13. Ved strafferetlig kendelse af 23. januar 2017 afsagt af Vilniaus apygardos teismas (den regionale domstol i Vilnius) i en straffesag blev appellanten idømt en strafferetlig sanktion i henhold til den nationale strafferet og pålagt en bøde på 16 947 EUR, og endvidere blev det besluttet at konfiskere de omhandlede varer, og de kompetente myndigheder blev pålagt at destruere dem.
14. Henset til denne strafferetlige kendelse fastslog det regionale toldkontor i Kaunas ved den omtvistede afgørelse, at appellanten hæftede (solidarisk med andre personer) for betaling af toldskyld, og en registreret afgiftspligt på 10 237 EUR i punktafgift og 2 679 EUR i importmoms samt henholdsvis 1 674 EUR og 438 EUR, svarende til morarenter vedrørende de nævnte afgifter. Det bemærkes, at henset til EU-toldkodeksens artikel 124, stk. 1, litra e), beregnede og registrerede det pågældende regionale toldkontor ikke en toldskyld ved indførsel i forhold til appellanten (den fandt, at toldskylden var ophørt).
15. Efter at have behandlet appellantens klage stadfæstede afdelingen ved afgørelse nr. 1A-199 af 9. maj 2018 afgørelsen fra det regionale toldkontor i Kaunas.
16. Appellanten anlagde sag ved Vilniaus apygardos administracinis teismas (appeldomstol i forvaltningsretlige sager, Vilnius), idet han i det væsentlige gjorde gældende, at henset til årsagen til toldskyldens ophør i henhold til EU-toldkodeksens artikel 124, stk. 1, litra e), var hans forpligtelse til at betale punktafgifter og importmoms på de omhandlede varer, som var blevet indført i Unionens toldområde på en ikke-forskriftsmæssig måde, ligeledes ophørt. Appellantens ræsonnement var bl.a. baseret på den fortolkning, som Den Europæiske Unions Domstol (herefter »Domstolen«) fastslog i dom af 29. april 2010, Dansk Transport og Logistik (C-230/08, EU:C:2010:231, herefter »dommen i sagen Dansk Transport og Logistik«).
17. Ved dom af 30. oktober 2018 forkastede Vilniaus apygardos administracinis teismas (appeldomstol i forvaltningsretlige sager, Vilnius) appellantens søgsmål som ugrundet. Denne ret fandt bl.a., at årsagerne til bortfald af forpligtelsen til at betale punktafgifter og/eller importmoms ikke henhører under EU-toldkodeksen, og idet den afviste at tage stilling til appellantens argumenter vedrørende den

fortolkning, der blev givet i dommen i sagen Dansk Transport og Logistik, bemærkede den især, at denne dom fra Domstolen var blevet afsagt med henblik på at fortolke Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (herefter »EF-toldkodeksen«), hvis bestemmelser ikke var relevante i den foreliggende sag.

18. Da appellanten ikke var enig i denne dom fra retten i første instans, iværksatte han appel ved Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas (Litauens øverste forvaltningsdomstol).

Denne afdeling

har fastslået følgende:

II.

19. Den foreliggende sag rejser et spørgsmål om fortolkning af EU-toldkodeksens artikel 124, stk. 1, litra e), af punktafgiftsdirektivets artikel 2, litra b), og artikel 7, stk. 1, samt af momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra d), og artikel 70. Domstolen skal derfor forelægges en anmodning om præjudiciel afgørelse [udelades] [national processuel bestemmelse].
20. Konkret opstår der spørgsmål om appellantens forpligtelse til at betale punktafgifter og/eller importmoms for ikke-forskriftsmæssigt indførte punktafgiftspligtige varer, som efterfølgende er blevet beslaglagt og konfiskeret i et tilfælde, hvor toldskylden er ophørt på grundlag af EU-toldkodeksens artikel 124, stk. 1, litra e).

Indholdet i EU-toldkodeksens artikel 124, stk. 1, litra e)

21. Det skal indledningsvis med sikkerhed fastslås, at beslaglæggelse og efterfølgende konfiskation af varer under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede udgør en årsag til toldskyldens ophør i henhold til artikel 124, stk. 1, litra e), i EU-toldkodeksen. Såfremt det fastslås, at tvisten ikke er omfattet af denne bestemmelse i EU-toldkodeksen, vil spørgsmålet om appellantens fritagelse for betaling af punktafgifter og importmoms af den omhandlede årsag være uden betydning.
22. På den ene side er ordlyden af den pågældende bestemmelse i EU-toldkodeksen klar: en toldskyld ophører, »når [...] varer konfiskeres eller beslaglægges og samtidig eller senere konfiskeres [...]«. Til forskel fra EF-toldkodeksens artikel 233, stk. 1, litra d), som ikke længere er i kraft (»hvis [varer] [...] beslaglægges ved deres ikke-forskriftsmæssige indførsel og samtidig eller senere konfiskeres«), henviser EU-toldkodeksens artikel 124, stk. 1, litra e), ikke udtrykkeligt til tidspunktet for beslaglæggelsen af varerne. Dette tyder på, at tidspunktet for den beslaglæggelse, der er omhandlet i den pågældende bestemmelse, ikke er relevant, og at toldskylden ophører af den omhandlede årsag, når varerne bl.a. beslaglægges allerede efter deres ikke-forskriftsmæssige indførsel i Unionens toldområde (dvs.

når de beslaglægges uden for den zone, hvor det første toldkontor inden for dette område er beliggende).

23. På den anden side udgør beslaglæggelse og konfiskation af varer, som nævnt i EU-toldkodeksens artikel 124, stk. 1, litra e), en årsag til toldskyldens ophør, som skal fortolkes strengt (jf. i denne retning dom af 2.4.2009, Elshani (C-459/07, EU:C:2009:224) (herefter »Elshani-dommen«, præmis 30). Domstolen har desuden i forbindelse med fortolkningen af EU-retlige regler, der fastsætter årsager til toldskyldens ophør, fremhævet behovet for at beskytte Unionens egne indtægter (jf. i denne retning dom af 14.11.2002, SPKR, C-112/01, EU:C:2002:663, præmis 31, og af 17.2.2011, Berel m.fl., C-78/10, EU:C:2011:93, præmis 46), og af at sikre, at varer, der ulovligt er blevet indført i Unionens toldområde, ikke udgør en konkurrencemæssig trussel for EU-varer (jf. i denne retning Elshani-dommen, præmis 29). Disse formål nævnes ligeledes i EU-toldkodeksens artikel 3.
24. I denne henseende bemærkes, således som det allerede er fremhævet i præmis 52 i dommen i sagen Dansk Transport og Logistik, at »det forhold, at der på [EU's] toldområde befinder sig varer, som er blevet indført på ikke-forskriftsmæssig måde, [indebærer] i sig selv en meget høj risiko for, at disse varer ender med at blive integreret i medlemsstaternes økonomiske kredsløb, og når varerne først har passeret den zone, hvor det første toldsted inden for [toldområdet] er beliggende, er chancen for, at de tilfældigvis opdages af toldmyndighederne i forbindelse med en stikprøvekontrol, mindre [...]«. Endvidere vil den formelle (ordlydsmæssige) tilgang i denne kendelses præmis 22 ligeledes indebære, at toldskylden af den omtalte årsag også ophører i tilfælde af beslaglæggelse og konfiskation af f.eks. varer, som allerede er overført, solgt eller anvendt i andre økonomiske aktiviteter efter deres ikke-forskriftsmæssige indførsel, dvs. toldskylden ophører i tilfælde af beslaglæggelse og konfiskation af varer, som allerede er indgået i medlemsstaternes økonomiske kredsløb, og som endda er blevet anvendt i den økonomiske transaktionskæde (dvs. de pågældende varer er i konkurrence med EU-varer). I et sådant tilfælde ville toldmyndighedernes fritagelse for toldafgifter, for så vidt angår de konfiskerede varer, svare til at tillade personer, der ulovligt har indført varer, at bevare en fordel, der er uforenelig med EU-retten (f.eks. en konkurrencefordel med hensyn til priser og/eller indtægter i forhold til andre erhvervsdrivende (i god tro), hvilket bl.a. ville være uforeneligt med det formål om beskyttelse af Unionen mod unfair og ulovlig handel, der er fastsat i EU-toldkodeksens artikel 3, litra b).
25. Domstolen bør derfor først og fremmest tage stilling til, om EU-toldkodeksens artikel 124, stk. 1, litra e), skal fortolkes således, at toldskylden ophører, når smuglede varer i en situation som den i hovedsagen omhandlede beslaglægges og derefter konfiskeres, efter at de allerede er blevet indført i Unionens toldområde på en ikke-forskriftsmæssig måde.

Ophør af forpligtelsen til at betale punktafgifter og/eller importmoms

26. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, opstår spørgsmålet i den foreliggende sag, om den omstændighed, at appellantens toldskyld for de omhandlede varer er ophørt på grundlag af EU-toldkodeksens artikel 124, stk. 1, litra e), indebærer en forpligtelse til at betale punktafgifter og/eller importmoms på de smuglede varer, som er blevet indført i Unionens toldområde på en ikke-forskriftsmæssig måde.
27. Appellanten har i denne forbindelse henvist til, at i præmis 84 og 98 i dommen i sagen Dansk Transport og Logistik, henset til 1) lighederne mellem told- og punktafgifter, fordi kravet på dem stiftes ved, at varer indføres til [EU] og efterfølgende indgår i det økonomiske kredsløb i medlemsstaterne, og 2) den omstændighed, at told- og importmomspligtens indtræden og forfald sker parallelt, og med henblik på en sammenhængende fortolkning af EF(EU)-retten fastslog Domstolen, at *ophørsbetingelserne for såvel punktafgifter og moms som told er de samme* (de samme årsager til forpligtelsernes ophør gælder).
28. Det skal særskilt bemærkes, at det fremgår af forarbejderne til den i denne kendelses præmis 11 nævnte lovgivning, at disse nationale bestemmelser om ophør af forpligtelsen til at betale punktafgifter og importmoms defineres efter den løsning, hvorefter toldskyldens ophør i henhold til EU-toldkodeksens artikel 124, stk. 1, litra d) til g), ligeledes indebærer, at forpligtelsen til at betale de punktafgifter og den moms, der administreres af toldmyndighederne, bortfalder for så vidt angår indførte varer.
29. Denne afdeling er imidlertid i tvivl om, hvorvidt den samme bedømmelse (i præmis 84 og 98 i dommen i sagen Dansk Transport og Logistik) kan finde anvendelse i forbindelse med EU-toldkodeksens artikel 124, stk. 1, litra e), når beslaglæggelsen af smuglervarer, som i den foreliggende sag, ikke finder sted på et toldsted, men allerede inden for Unionens (medlemsstatens) toldområde.
30. Domstolens bedømmelse i dommen i sagen Dansk Transport og Logistik var nemlig i princippet knyttet til anvendelsen af EF-toldkodeksens artikel 202 og artikel 233, stk. 1, litra d), hvorefter, for at toldskylden ophører, *skal beslaglæggelsen af varer, som er blevet indført på ikke forskriftsmæssig måde i Fællesskabets toldområde, ske inden de nævnte varer passerer det første toldsted, som er beliggende inden for dette område*, (jf. ligeledes i denne retning ovennævnte Elshani-dom, præmis 38).
31. Som det fremgår af indholdet af dommen i sagen Dansk Transport og Logistik, og navnlig af præmis 73, 74, 84-86, 91-93, 98 og 99, beroede sammenligneligheden mellem punktafgifter og (import)moms og toldafgifter med hensyn til ophør i det væsentlige på, at afgiftspligten ikke indtrådte (vurdering af, at varerne ikke anses for at være blevet indført til afgiftsformål), hvor beslaglæggelsen af varerne finder sted, inden varerne forlader det område, hvor det første toldsted på Fællesskabets (Unionens) toldområde er beliggende.

32. På trods af, at påleggelsen af told, punktafgifter og importmoms er sammenlignelig (jf. ligeledes i denne retning dom af 28.2.1984, Einberger, 294/82, EU:C:1984:81, præmis 18, af 11.7.2013, Harry Winston, C-273/12, EU:C:2013:466, præmis 41, og af 10.7.2019, Federal Express Corporation, C-26/18, EU:C:2019:579, præmis 41), indeholder punktafgiftsdirektivet og momsdirektivet ingen bestemmelser om ophør af disse afgiftsforpligtelser i tilfælde af ikke-forskriftsmæssig indførsel af smuglervarer (som er overgået til forbrug) og derefter beslaglagt og konfiskeret.
33. Som tidligere nævnt forfalder punktafgiften i henhold til punktafgiftsdirektivets artikel 7, stk. 1, ved overgangen til forbrug og i den pågældende medlemsstat. I henhold til [direktivets] artikel 7, stk. 2, litra d), forstås ved »overgang til forbrug« »når punktafgiftspligtige varer indføres, herunder uretmæssigt, medmindre de punktafgiftspligtige varer *umiddelbart* efter indførslen henføres under en afgiftssuspensionsordning.« Det bemærkes, at Domstolen allerede har fastslået, i præmis 45 i dom af 8. februar 2018, Kommissionen mod Grækenland (C-590/16, EU:C:2018:77) (herefter »dommen i sagen Kommissionen mod Grækenland«), at begreberne »forlader« og »overgang til forbrug«, som fastsætter tidspunktet for punktafgiftens forfald, skal fortolkes ens i alle medlemsstater.
34. I forbindelse med fortolkningen af bestemmelserne i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed har Domstolen allerede fastslået, at efter at punktafgiftspligten er indtrådt (»overgang til forbrug«), består forpligtelsen til at betale punktafgiften fortsat, selv om de punktafgiftspligtige varer beslaglægges og efterfølgende konfiskeres (dommen i sagen Dansk Transport og Logistik, præmis 80, 84 og 85). Denne afdeling ser ikke nogen grund til at anlægge en anden fortolkning af de gældende bestemmelser i punktafgiftsdirektivet og er ikke af den opfattelse, at de nye regler i EU-toldkodeksen om ophør af toldskyld kan give anledning til en anden vurdering.
35. Eftersom punktafgifterne i henhold til punktafgiftsdirektivets artikel 7, stk. 1, forfalder på netop dette tidspunkt, er det passende at anlægge det synspunkt, at fritagelse for punktafgifter for smuglervarer, der er indført på en ikke-forskriftsmæssig måde, er i strid med denne bestemmelse (jf. analogt f.eks. dommen i sagen Kommissionen mod Grækenland, præmis 46 og 56). Det kan derfor med rimelighed udledes heraf, at den omstændighed, at de punktafgiftspligtige varer beslaglægges og efterfølgende konfiskeres efter deres »overgang til forbrug« er uden betydning for forpligtelsen til at betale punktafgift af disse varer, som opstod på tidspunktet for den omhandlede afgiftsudløsende omstændighed.
36. Momsdirektivets bestemmelser skal i det væsentlige behandles på samme måde, idet beslaglæggelse og efterfølgende konfiskation af smuglervarer, der er blevet indført på en ikke-forskriftsmæssig måde i Unionens toldområde, ikke berører forpligtelsen til at betale (import)moms af disse varer (jf. i denne retning analogt dommen i sagen Dansk Transport og Logistik, præmis 91, 92 og 94).

37. I den foreliggende sag var de omhandlede varer optaget i Unionens økonomiske kredsløb og kunne derfor have været genstand for forbrug, således at den begivenhed, der pålægges moms, blev udløst (jf. i denne retning f.eks. dom af 2.6.2016, forenede sager Eurogate Distribution og DHL Hub Leipzig, C-226/14 og C-228/14, EU:C:2016:405, præmis 65, og af 1.6.2017, Wallenborn Transports, C-571/15, EU:C:2017:417, præmis 54).
38. Under disse omstændigheder, og henset til, at lovgiver i det væsentlige har indtaget en anden holdning i national ret, anmodes Domstolen ligeledes om at oplyse, om punktafgiftsdirektivets artikel 2, litra b), og artikel 7, stk. 1, samt momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra d), og artikel 70 skal fortolkes således, at forpligtelsen til at betale punktafgifter og/eller moms **ikke ophører**, når smuglervarer, som i den foreliggende sag, beslaglægges og efterfølgende konfiskeres, efter at være blevet indført på en ikke-forskriftsmæssig måde i Unionens toldområde, selv om toldskylden er ophørt af den årsag, der fremgår af EU-toldkodeksens artikel 124, stk. 1, litra e).

III.

39. Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas (Litauens øverste forvaltningsdomstol) er retten i sidste instans for forvaltningsretlige sager [udelades], således at den, når der er opstået et spørgsmål om fortolkning af retsakter vedtaget af EU-institutionerne, og når dette spørgsmål skal behandles for at afgøre sagen, skal forelægge Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse (artikel 267, stk. 3, TEUF) [udelades]).
40. Under disse omstændigheder er det for at fjerne den tvivl, der er opstået med hensyn til fortolkningen og anvendelsen af de EU-retlige bestemmelser, der er relevante for de i tvisten i hovedsagen omhandlede retsforhold, hensigtsmæssigt at anmode Domstolen om at fortolke de pågældende EU-retlige bestemmelser. En besvarelse af de spørgsmål, der fremgår af denne kendelses konklusion, er afgørende for den foreliggende sag, da den ligeledes gør det muligt at træffe en entydig og klar afgørelse om appellantens forpligtelse til at betale punktafgifter og moms samt de beløb, der er forbundet hermed for de omhandlede varer, og således navnlig sikrer EU-rettens forrang og ligeledes gør det muligt at sikre en ensartet national retspraksis.

Henset til ovenstående betragtninger [udelades] [henvisninger til retsgrundlaget for forelæggelsen] har denne afdeling

besluttet følgende:

[Udelades] [processuelt forhold]

Følgende spørgsmål, der er relevante for den foreliggende sag, forelægges Den Europæiske Unions Domstol til præjudiciel afgørelse:

1. Skal artikel 124, stk. 1, litra e), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen [udelades] fortolkes således, at en toldskyld ophører, når smuglervarer i en situation som den i hovedsagen omhandlede er blevet beslaglagt og derefter konfiskeret, efter at de allerede er blevet indført (overgået til forbrug) i Unionens toldområde på en ikke-forskriftsmæssig måde?

2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 2, litra b), og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF samt artikel 2, stk. 1, litra d), og artikel 70 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem da fortolkes således, at forpligtelsen til at betale punktafgifter og/eller moms ikke ophører, når smuglervarer, som i den foreliggende sag, beslaglægges og efterfølgende konfiskeres, efter at de allerede er blevet indført på en ikke-forskriftsmæssig måde (overgået til forbrug) i Unionens toldområde, selv om toldskylden er ophørt af den årsag, der fremgår af artikel 124, stk. litra e), i forordning (EU) nr. 952/2013?

Den foreliggende forvaltningsretlige sag udsættes, indtil der foreligger en præjudiciel afgørelse fra Domstolen.

[Udelades] [processuelt forhold og dommernes navne]